

РЕШЕНИЕ

№ 3422

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 05.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **4735** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

3

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. Б.- гражданин на А. срещу Заповед №ЗДМ-1017/27.09.2007 година на Директор на Д."Миграция", с която последният наложил ПАМ на чужденеца-Принудително отвеждане до границата и Забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че заповедта е издадена в нарушение на материално правните разпоредби на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ и при издаването и органът е нарушил и процесуално-правните разпоредби на чл.35 от АПК. Искане се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, оспорващият- А. Б., редовно и своевременно призован се явява лично и с адвокат И., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания. .

Ответникът по оспорването- Директор на Д." Миграция", редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на С.-прокурор Г. намира жалбата за основателна и моли да бъде уважена.

Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства-е видно, че на 28.06.2007 година до Директор на Д." Миграция" е депозирано Предложение за налагане на принудителна административна мярка- Принудително отвеждане до границата и Забрана за

влизане в РБ на лицето- Араик Б.- гражданин на А.

Със Заповед № ЗДМ-1017/27.09.2007 година, Директор на Д."Миграция" гр. С. наложил ПАМ на оспорващия- Принудително отвеждане до границата и Забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 28.04.2011 година/ видно от разписката, неразделна част от заповедта.

По делото са приложени писмени доказателства, представени от оспорващия- декларация ,че лицето пребивава на посочен от него адрес, удостоверение от училището ,че двете му дъщери учат в българско училище.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, с изрично отбелязване, че същата е представена в цялост.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед,рег.№ЗДМ-1017/27.09.2007 година на Директор на Д."Миграция,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Директор на Д." „Миграция,на когото изрично по силата на чл.44 от ЗЧРБ/ в редакцията към момента на издаване на заповедта/ е предоставено правото наред с директорите на национални служби и Д. на Главна Д."Гранична полиция на Министерството на вътрешните работи,да налага принудителни административни мерки,изрично изброени в разпоредбата на чл.39а от ЗЧРБ,измежду които и принудително отвеждане до границата на РБ и Забрана за влизане в РБ..Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.41,т21 и чл.423,ал.4,ал.1 от ЗЧРБ- не е напуснал РБ до изтичане на законоустановения му срок.

При издаването на заповедта,Директорът на Д."Миграция" е нарушил процесуално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ, което е довело и до нарушаване на материалноправните разпоредби.

Съгласно разпоредбата на чл.42 от ЗЧРБ/ действаща към момента на издаване на заповедта,принудително отвеждане до границата на Република Б се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване .В чл.39,ал.1 от ЗЧРБ , в заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39 а, т.2- принидително отвеждане до границата се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да напусне доброволно страната. В разпоредбата на чл.54 от ППЗМВР е доуточнено, че при отнемане или отказ за предоставяне право на пребиваване в Република Б, при отказ за продължаване на срока за пребиваване в Република Б и при налагането на принудителна административна мярка по чл.39,т.2 от ЗЧРБ- принудително отвеждане до границата, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В настоящи случай,Директор на Д. Миграция е пристъпил към издаването на заповедта, без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, най- вече не е отчел, нито

обсъдил семейното положение на оспорващия, обстоятелството, че той има деца, които учат в РБ, не е определил срок за доброволно напускане на страната. Наред с това, посоченото общо в заповедта- ненапускане на страната до изтичане на разрешения му срок/ непосочен такъв, не може да обуслови наличие на предпоставките за издаване на заповедта, като същата се явява и немотивирана. На следващо място, по делото не се представиха никакви доказателства кога е изтекъл срокът на пребиваване на чужденеца в РБ, като изрично Директор на Д."Миграция" е посочил и то два пъти, че цялата административна преписка е представена в цялост, нито пък такива обуславящи недоказаността на основание за пребиваване в РБ. След като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, административният орган, издавайки заповедта и налагайки ПАМ-Принудително отвеждане до границата е нарушил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ, като е наложил ПАМ без да са налице основанията за това, което води до незаконосъобразно налагане на Принудителното отвеждане до границата.

Що се касае до втората наложена ПАМ- Забрана за влизане в РБ за срок от 10 години, то настоящият съдебен състав намира, че тази мярка е наложена без да са изложени никакви конкретни мотиви, обуславящи налагането и. Ответникът по оспорването е наложил този вид ПАМ механично, преписвайки разпоредби от закона, без да изложи конкретни и ясни мотиви защо и въз основа на какво се налага този вид ПАМ, което е достатъчно, за да обуслови отмяната на този вид ПАМ. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.423 от ЗЧРБ към монета на издаването на заповедта, визира две предпоставки, при наличието на които се налага този вид ПАМ- едната, визирана в чл.42з, ал.1- и то задължително налагане на забрана за влизане в РБ, когато са налице условията на чл.10 от ЗЧРБ и изборно- по преценка на органа, когато са налице основанията на чл.11 от ЗЧРБ. Посочената в заповедта липса на осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки по време на пребиване на чужденеца, също не е подкрепено с никакви доказателства- по делото не се съдържат такива, сочещи, че чужденецът е без такива средства за издръжка. Ако административният орган бе дал възможност на оспорващия да вземе участие в административното производство и да представи доказателства, може би той би стигнал до друг извод.

Принудителните административни мерки са наложени без да има по делото каквито и да било доказателства, обуславящи наличието на предпоставките за налагането им и същите са несъответни, и на целта на закона- да се налагат ПАМ на чужденци, по отношение на които действително има основание за налагането им.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция, намира, че оспорената заповед не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове, а наложените с нея ПАМ- необосновани, което от своя страна предполага отмяната и.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд-С.-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №ЗДМ-1017/27.09.2007 година на Директор на Д."Миграция", с която последният наложил ПАМ на А.Б.-Принудително отвеждане до границата и Забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на оспорващия, на ответника по оспорването и на С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

